

PROKLETÝ

ALEX VERUS II.

BENEDICT JACKA

FANTOM
2020 PRINT

Copyright © 2012 by Benedict Jacka
Cover © Zuzi Maat
Translation © Kateřina Niklová

ISBN 978-80-7594-057-5

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

1

Stará továrna byla takové to místo, jaké najdete jenom v těch nejhorších částech velkoměst. Její cihly bývaly kdysi červené, léta špíny a znečištění je ale ztmavila do hnědošedého odstínu. Horní část vnější zdi byla opatřena pomačkanými spirálami žiletkového drátu. Ty byly zrezavělé a plné děr, které už celé roky nikdo neopravil, jako by se majitelé rozhodli, že zloděje sice zastavit nedokážou, cestou dovnitř ale může aspoň chytit tetanus.

Zbytek slepé ulice byl tmavý, budovy vypadaly prázdné a obchody se schovávaly za ocelovými bezpečnostními roletami, které byly tak počmárané, že se dalo jen těžko určit, jestli jsou obchody stále v provozu, nebo taky opuštěné. Jediné místo, o němž se dalo říct, že se mu vede dobře, byla místní zastavárna. Stav obchodů a továrny naznačoval, že se jedná o sousedství, kde lupiči vyhrožují obětem rozbitými lahvemi, protože si nemůžou dovolit nože.

Bylo jedenáct a zbytek Londýna plnily zvuky velkoměsta, v této ulici ale vládl klid. Silnice byla až na zaparkovaná auta prázdná. Polovině chyběla kola, skla nebo obojí a všechna by dokonale zapadla na šrotoviště – tedy až na dodávku parkující hned na začátku ulice. Byla černá a naleštěná, dokonale tak splývala se stíny,

oranžové světlo pouličního osvětlení se však odráželo od stříbrných poklic a světlometů a také od symbolu Mercedesu na přední mřížce. Když jsem dodávku uviděl, protočil jsem očima. Smysly mi prozradily, že mi nehrozí žádné akutní nebezpečí, přesto jsem zůstal stát ve stínech boční uličky a ještě minutu studoval okolí, teprve pak jsem k dodávce vykročil.

Většina pouličních lamp byla rozbitá a ty fungující poblíkávaly. Prošel jsem ulicí zahalen tmou, kterou jen tu a tam prořezával oranžový kruh. Při ohlédnutí přes rameno jsem přes střechy spatřil světelné sloupy mrakodrapů na Canary Wharf. Poblíž tekla řeka – třebaže ta vidět nebyla – a já za chůze slyšel, jak se od vody nese teskný zvuk lodní sirény. Většinu nebe zakrývaly cáry mračen, které spolu se září pouličního osvětlení schovávaly hvězdy.

Když jsem dorazil k dodávce, sjelo dolů jedno z předních oken a ulice byla natolik tichá, že jsem slyšel vrnění jeho mechanismu. Zastavil jsem se u dveří a zadíval se na muže uvnitř. „Nic nápadnějšího jste nesehnal?“

Jmenuju se Alex Verus. Jsem mág, věštec. Magické označení pro mě je nezařazený, což znamená, že nejsem napojen na Radu (mocipány světla), ale ani se nepočítám mezi temné mágy. Třebaže nejsem součástí Rady, občas se od nich nechám najmout na nějakou práci, jako zrovna teď. Muž na sedadle spolujezdce, s nímž jsem mluvil, mág jménem Talisid, byl mým kontaktem v Radě. Trpělivě na mě kývl. „Verusi.“

„Rád vás zase vidím.“ Přejel jsem dodávku pohledem. „Fakticky? Mercedes? Dal jste ho i navoskovat?“

„Jestli vám dělá takové starosti utajení, možná by-

chom spolu neměli mluvit na veřejnosti?“ nadhodil Talisid.

Talisidovi je něco přes čtyřicet, je menší než průměrné výšky a má šedivé, ustupující vlasy. Vypadá to, jako by měl na sobě pokaždé tentýž nevýrazný oblek, vyrovnanost, s jakou ho nosí, ale napovídá, že je na něm víc, než se zdá. Seznámil jsem se s ním na jaře, na plese v Canary Wharf, kde mi nabídl práci. Celé to neproběhlo zrovna podle plánu, Talisid ale svoji část dohody dodržel, a když mě dneska v noci požádal o pomoc, souhlasil jsem. Ukročil jsem vzad a sledoval, jak se pasažéři hrnou ven z dodávky. Talisid vystoupil jako první, následován vysokým, hubeným mužem s dlouhým obličejem připomínajícím chrta. Kývl mi na pozdrav. Jmenoval se Ilmarin a byl to mág vzduchu. Další tři jsem neznal, ale ani jsem to nečekal; podle jejich zbraní jsem poznal, že se jedná o ochranu Rady.

„Pořád plánujete jít první?“ zeptal se mě Talisid tiše, zatímco se úderný tým chystal do akce a kontroloval své zbraně a vysílačky.

„Proto jsem tady.“

„Proto jsou tady *oni*,“ Talisid podotkl. „Je to jejich práce.“

Skoro jsem se usmál. Když mi Talisid včera zavolal a oznámil mi, o co jde, předpokládal jsem, že zůstane na konci formace, možná dokonce v dodávce. Nabízel mi další šanci vycouvat. Jeho slova ale říkala i něco jiného, co už tak zábavné nebylo: členové ochranky jsou postradatelní, já ne. „Ze vzdálenosti sta metrů k ničemu nebudu,“ namítl jsem. „Varuju vás před všemi hrozbami, potřebuju ale dobrý rozhled.“

Talisid zvedl ruku na znamení, že se vzdává. „V po-

řádku. Půjdete v čele spolu s Garrickem. Vyrazíme na váš signál.“

Muž, na kterého Talisid kývl, seděl předtím na sedadle řidiče a teď stál kousek stranou od ostatních. Byl vysoký, měl krátké, pískově žluté vlasy a postavu atleta, byl silný a rychlý. Na sobě měl supermoderní černou balistickou vestu, tmavé bojové maskáče, černé rukavice a bagančata a také opasek, na kterém mu visely pistole, krátký samopal, nůž a půltucet kovových válců, které vypadaly podezřele jako granáty. Druhou pistolí měl v pouzdře na kotníku a na popruhu zbraň, která vypadala jako kombinace samopalu a útočné pušky. Když jsem k němu vykročil, sledoval mě klidnýma modrýma očima. „Garrick?“ zeptal jsem se.

Garrick kývl a promluvil hlubokým hlasem. „Jak to uvnitř vypadá?“

„To vám povím, až se dostaneme dovnitř.“

„Jdete s Talisidem?“

„S vámi.“

Garrick zvedl jedno obočí a změřil si mě. Vzal jsem si maskáče, černé tenisky, opasek s několika drobnostmi a lehkou flísovou bundu. Jestli Garrick vypadal jako hrdina vojenského thrilleru, já připomínal táborníka amatéra. „Lichotí mi to,“ řekl Garrick, „ale nejste můj typ.“

„Budu vašima očima.“

„Fajn,“ řekl Garrick. „Dělejte to z dodávky.“

„Nezůstanu v dodávce.“

„Tohle je bojová mise,“ řekl Garrick trpělivě. „Nemáme čas dělat někomu chůvu.“

Spousta lidí si myslí, že věštcí jsou v boji k ničemu. Většinou mi to vyhovuje, může to ale být i na obtíž,

když zrovna chcete, aby vás brali vážně. „Já budu dělat chůvu vám,“ řekl jsem. „Zbraně vám k ničemu nebudou, když vám něco utrhne hlavu zezadu.“

Očekával jsem, že se Garrick naštve, jen na mě ale upřel mírně tázavý pohled. „Co uděláte? Dáte té věci do zubů?“

„Povím vám, kde přesně ta věc je a co udělá,“ vysvětlil jsem. „Pokud se s takovou výhodou nedokážete té věci zbavit, můžete zůstat tady a nechat to na nás.“

Garrick si mě ještě chvíli prohlížel, pak pokrčil rameny. „Je to váš pohřeb.“ Otočil se k ostatním. „Jdeme na to.“

Uvnitř továrny vládla dokonalá tma. Elektřinu odpojili už dávno, nesvítila tudíž ani světla, která ještě nebyla rozbitá ani nepřišla o žárovky. Chodby byly plné starých strojů a různého haraburdí, které sem lidi navezli, aby tu shnilo, byli jsme tak nuceni kličkovat kolem překážek, které nám bránily ve výhledu. Ve vzduchu byly cítit prach a rez.

Tvorovi, po kterém jsme šli, se říkalo bargest: byl to měňavec, který mohl přijmout buďto podobu člověka nebo velkého psa připomínajícího vlka. Bargesti jsou nadpřirozeně rychlí a silní a dají se jen těžko vystopovat jak normálními, tak magickými smysly. Tak to aspoň stojí v příbězích; já se ještě s žádným nesetkal. Všechny zdroje se ale shodují na tom, že ti tvorové zabíjejí zuby a drápy, takže podobné tmavé, stísněné prostory byly tím nejhorším možným místem k boji s jedním z nich. Bylo tu příliš mnoho úkrytů, příliš mnoho míst, kde by si na nás ten tvor mohl počíhat a napadnout nás zezadu.

Právě proto mě Talisid chtěl samozřejmě s sebou.

V mých očích existovala továrna ve dvou úrovních. Byla tu současnost, svět temnoty a stínů, který prořezávaly jenom baterka v mé ruce a ta na Garrickově pušce, cestu nám blokovaly překážky a za každým rohem cíhalo nebezpečí. Překrýval ji však druhý svět, pavučina větvících se, zářivě bílých čar, která se dál a dál dělila čtyřmi dimenzemi, násobila se do tisícovek a milionů stále tenčích vláken, z nichž každé představovalo jednu možnou budoucnost. Budoucnosti chodby a předmětů v ní byly pevné a neměnné, zatímco moje a Garrickovy budoucnosti se s každým dalším okamžikem neustále měnily, poblikávaly a kroutily.

Jak jsem se probíral budoucnostmi, viděl jsem své potenciální činy a jejich důsledky. Viděl jsem, jak šlápnu na uvolněný kus kovu před sebou, zakopnu a upadnu, a proto jsem změnil směr, abych se mu vyhnul. Když jsem to udělal, budoucnost, ve které jsem upadl, pohasla a rozplynula se, nikdy neexistovala, a namísto ní se rozzářily budoucnosti, v nichž jsem kov obešel. Viděl jsem budoucnost a na základě toho jsem se rozhodoval; a když jsem se rozhodl, budoucnost se změnila a ty, které se nikdy nestaly realitou, nahradily jiné. Přihlížejícím by to připadalo jako čirá náhoda: vždy jsem šlápl na správné místo a vyhnul se každému riziku, aniž bych si ho zdánlivě vůbec všiml. Překážky však byly pouhým detailem. Většinu pozornosti jsem upíral do blízké a střední budoucnosti, v nichž jsem vyhlížel rychlý pohyb a střelbu, které by znamenaly útok. Dokud jsem dával pozor, nic tady v továrně nás nemohlo zaskočit: dlouho předtím, než by kdokoli mohl

zaujmout postavení k útoku, všiml bych si ho a varoval ostatní.

Proto mě chtěl Talisid s sebou. Už jen svojí přítomností jsem snižoval šance na to, že se něco vážně zvrtně, skoro na nulu. Informace nemůžou bitvu vyhrát, představují ale zatraceně velkou výhodu.

Něco upoutalo moji pozornost a já dal Garrickovi znamení, ať zůstane stát. Podíval se na mě, zvedl ale ruku a já slyšel, jak se zastavila i hlavní část týmu za námi. Dřepl jsem si, ometl rukou zaprášenou podlahu a cítil chlad betonu.

„Co je?“ zeptal se Garrick nakonec.

„Někdo ty dveře vypáčil,“ řekl jsem tiše. „A není to tak dávno.“

„Mohl to být bargest.“

Ukázal jsem mu rozlomené oko řetězu. Na povrchu bylo rezavé, zlom se však ve svitu Garrickovy baterky leskl. „Ne pokud nepoužil kleště.“

Garrick zvedl jedno obočí. Šli jsme dál. O druhé věci, která nezapadala, jsem se nezmínil. Někdo zbytek řetězu odnesl.

Přesunuli jsme se hlouběji do továrny. Garrick a já jsme šli v čele, deset kroků za námi pak následovali dva členové ochranky. Talisid a Ilmarin šli uprostřed formace a poslední strážce Rady celý průvod uzavíral. Až bych bargesta vycítil poblíž, měl jsem se stáhnout a nechat mágy a vojáky zaujmout bojovou formaci, aby ho mohli zaskočit. Takový byl aspoň plán.

Jenže podle plánu to neprobíhalo. Teď už jsem měl cítit, kde a kdy k boji dojde. Když jsem ale pohlédl do budoucnosti, viděl jsem, jak prohledáváme místnosti v továrně, žádné známky boje jsem ale nezahlédl. Vlastně

jsem neviděl žádnou budoucnost, ve které by se *kdo-koli* z nás zúčastnil boje, a cítil jsem, jak muži za námi začínají být nervózní; věděli, že je něco špatně. Jediný, kdo působil naprosto klidně, byl Garrick, ze kterého číselná uvolněná sebejistota. Měl Talisid špatné informace? Byl přesvědčený, že jsme na správném místě...

Za dalším rohem se nacházela větší místnost s vysokým stropem a já dal ostatním opět znamení, aby zastavili. Zavřel jsem oči a soustředil se. Pátrat po boji očividně k ničemu nebylo. Místo toho jsem se vydal cestou našeho týmu po časové lince dál do budoucnosti, abych se podíval, co objevíme. V další místnosti něco upoutá naši pozornost, a když jsem se podíval zblízka, abych zjistil, o co jde...

Najednou jsem pochopil, proč dnes v noci k žádnému boji nedojde. Narovnal jsem se, vydal znechucený zvuk a zavolal dozadu na Talisida. Už jsem se neobtěžoval být zticha. „K ničemu to není.“

Nastala odmlka, pak jsem uslyšel Talisidovu odpověď. „Co se děje?“

„Jsme tu zbytečně,“ oznámil jsem. „Někdo nás předběhl.“ Obešel jsem roh a vstoupil do hlavní tovární haly.

Vypadalo to, že většina zdejších strojů byla už dávno odvezena nebo z nich byly aspoň vykuchány některé díly, několik kusů tu ale v šeru dál rezivělo a mezi nimi se kupily odpadky. Moje baterka vrhala do tmy jen slabou zář, kužel světla mizel pod širokým, otevřeným stropem a moje kroky se rozléhaly tichem, jak jsem kličkoval mezi rozlámanými prkny a zpola plnými silonovými pytli. Pach prachu a starého kovu tu byl silnější a tentokrát v něm bylo cítit ještě něco jiného, z čeho mi zacukal nos.

Bargest ležel uprostřed haly a byl mrtvý. Po smrti vypadal jako šedohnědý pes, velký, ale ne zase nepřirozeně. Ležel se zavřenýma očima na boku a nebyla na něm vidět ani krev, ani žádné rány. Nebyl cítit rozkladem; očividně tu nebyl dlouho.

Ostatní se přesunuli do haly a následovali mě. Garrick se zastavil vedle mě. Přestože sklonil zbraň, oči mu těkaly, jak kontroloval kouty a horní patra místnosti. Jakmile prozkoumal okolí, zadíval se dolů na tělo. „Nevypadá nic moc.“

„Teď už ne.“

Dohonili nás další dva členové ochranky a po nich Talisid a Ilmarin. Vytvořili jsme okolo tvora kruh. Nadělali mnohem větší rámus než Garrick, jako by nevěděli kam šlápnout. „No,“ řekl Talisid nakonec.

„Je mrtvý?“ zeptal se mě Ilmarin.

„V nejbližších letech se na nohy nepostaví,“ řekl jsem. „Jo, je mrtvý.“

„Opravte mě, jestli se mýlím,“ ozval se Garrick, „myslel jsem ale, že naším úkolem je tu věc zabít.“

„Zdá se, že někdo dostal stejný nápad.“

„Nevidím žádná zranění,“ řekl Ilmarin. Vzdušní mágové umí skvěle vycítit pohyb, s nehybnými objekty jim to ale až tak moc nejde. „Verusi, tušíte, co ho zabilo?“

Prohlížel jsem budoucnosti, ve kterých ohledám tělo, a sledoval sám sebe, jak tvora otáčím a projíždím mu rukama srst. Zjistil jsem jenom to, že je těžký a příšerně smrdí. Na to, abych si všiml jeho zápachu, jsem ale magii nepotřeboval. „Žádné rány, žádná krev. Vypadá to, jako by prostě padl mrtvý.“

„Magie smrti?“

„Možná. Mohl to udělat kdokoli z okruhu živých.“

Talisid si prohlížel tělo; teď se podíval na mě. „Když se rozdělíme, bude nám něco hrozit?“

Několik vteřin jsem prohlížel budoucnosti, pak jsem zavrtěl hlavou. „Je to tu jako na hřbitově. Zranit se můžete jediné tak, že spadnete z některé z lávek.“

Talisid kývl a otočil se k ostatním. „Rozprostřete se a pátrejte ve dvojicích. Hledejte cokoli neobvyklého.“ Třebaže nezvýšil hlas, jeho velící tón předpokládal, že ostatní poslechnou. „Každých deset minut se hlase. Zase se tu sejdem za hodinu.“

Nějak jsem zase skončil spárovaný s Garrickem. Postupovali jsme přízemím továrny a metodicky ho prohledávali.

Těla bargestových obětí jsme objevili v místnosti po straně haly. Bylo jich sedm v různém stádiu rozkladu. Pozorněji jsem je neprohlížel.

„Měl pořádný apetýt,“ podotkl Garrick, když jsme místnost opustili a nahlásili to.

„Proto jsme tady,“ řekl jsem. Snažil jsem se na mrtvoly nemyslet.

„Fakt?“ Garrick se tvářil mírně zaujatě. „Já měl zařídit, že ta věc skončí mrtvá.“

„Vypadá to, že někdo odvedl vaši práci.“

Garrick pokrčil rameny. „Zaplaceno dostanu tak jako tak.“ Pohlédl na mě. „Jak daleko do budoucnosti vidíte?“

„To záleží.“

„Na čem?“

Oplatil jsem Garrickovi pohled. „Na tom, kdo se ptá.“

Garrick na mě chvíli hleděl, pak se velmi lehce pousmál. Připomněl mi pobaveného vlka.

Vrátil jsem se zpátky do haly a vyhledal Talisida.

„Těla jsou ve druhé místnosti v zadní chodbě. Nic jiného za prohlídku nestojí.“

Talisid kývl. „Zavolal jsem uklízeče. Můžete klidně jít.“

Zadíval jsem se na bargestovo tělo, stále nedotčené mezi sutí. „Je mi líto, že jsem nemohl víc pomoci.“

Talisid pokrčil rameny. „Problém byl vyřešen.“

„Přestože jsme nic neudělali?“

„Záleží na tom?“ řekl Talisid. „Už nebude dál zabíjet a my neutrpěli žádné ztráty.“ Pousmál se. „Řekl bych, že to víc než stačí.“

Povzdychl jsem si. „Asi máte pravdu. Našli jste ještě něco?“

Talisidův úsměv nahradilo zamračení. „Ano. Stopy po ohni a kulkách na stěnách. Na několika místech.“

Podíval jsem se na Talisida. „Bojovalo se tu?“

„Vypadá to tak.“

Kývl jsem na bargesta. „Jeho ale nespálili ani nezastřelili.“

„Pokud víme, tak ne.“

„Tak co se tu stalo?“

Talisid se rozhlédl po tmavé hale a přešel pohledem rezavějící zařízení. Když teď byli ostatní pryč, vypadalo to, jako by tu už sto let nikdo nebyl, a až odsud odejdeme, nezůstane tu kromě stop v prachu žádná známka ani po nás. Tohle místo nebylo pro živé, už ne. „To se pravděpodobně nikdy nedozvíme,“ řekl Talisid nakonec a kývl na mě. „Dobrou noc, Verusi.“

Opustil jsem továrnu, minul Talisidův nový mercedes a na rohu ulice zahrnul doprava. V půlce bloku jsem zahrnul zpátky k řece a vklouzl do uličky vedle tmavé

hranaté budovy. Po požárním schodišti jsem vylezl na střechu.

Bylo to jako vyjít ven z lesa. Temže byla na dosah hodu kamenem. Široká řeka se vinula jako velikánský had a vytvářela obrovský meandr kolem Isle of Dogs. Temže obklopovala i mrakodrapy Canary Wharf, které se tyčily k nočnímu nebi a zářily tisíci světly. Na centrální věži pravidelně jednou za vteřinu blikalo bílé světlo. Světla mrakodrapů se odrážela v černé vodě a vytvářela druhou sadu věží, které jakoby se natahovaly dolů do tmy. Dál na západě jsem viděl světla Whitehallu a West Endu a pamětihodnosti centrálního Londýna. Pořád jsem slyšel zvuky velkoměsta, tak blízko u Temže se ale skoro utápěly v rytmickém šumění proudu a vln, které olizovaly břehy, zatímco voda tekla dál do moře. Ve vzduchu se vznášela vůně řeky, ne čistá, ale ani ne nepříjemná.

„To jsem já,“ řekl jsem do tmy.

Chvilí se nic nedělo, pak ze stínu budovy vykročila dívka. Byla o chlup menší, než byl průměr, vlnité hnědé vlasy měla stažené do dvou drdůlků a pohybovala se zvláště opatrně a rozvážně, jako by neustále sledovala, kam šlape. Její věk by bylo těžké odhadnout – vypadala asi na jednadvacet, její odměřené chování ale neodpovídalo jejímu mládí. Jmenovala se Luna Mancusová a byla to moje učednice.

„Je zima,“ řekla a otřásla se. Na sobě měla teplé oblečení, zelený pulovr a seprané džíny, jenže bylo září a od vody vanul studený vítr.

„O kus dál v uličce je tepleji.“

Luna opustila hlídku na rohu a rychle mě následovala. Ze střechy byl dobrý výhled na továrnu, proto

jsem ji vybral. Řekl jsem jí, že kdyby se něco semlelo, má odsud zmizet. „Spočítala jsi je?“

„Šel jsi dovnitř s šesti lidmi. To je všechno.“

„Viděla jsi ještě někoho?“

„Ne. Byl tam někdo?“

„Ne.“

Ulička pod požárním schodištěm se kroutila do tvaru písmene S, jeden kout tak byl chráněný stroji a starými bednami před větrem. Bylo to místo, kde by se většina lidí bála přepadení, jedním z okrajových pozitiv toho být mágem ale bylo, že jste si s takovými věcmi nemuseli lámat hlavu. Dolů do betonu vedly dvě trubky s horkou vodou, které ještě o několik stupňů zvyšovaly teplotu, a já nechal Lunu, aby se k nim přitulila, a držel se od ní dál. Bylo tu dost místa i pro mě, znamenalo by to ale přiblížit se na dosah k Luně. „Po čem jsem se měla dívat?“ zeptala se Luna.

„Nemám tušení,“ řekl jsem. „Zálohu si s sebou nebereš kvůli věcem, o kterých víš. Bereš si ji kvůli těm, o kterých *nevíš*.“

Luna chvíli mlčela a mnula si ruce vedle trubek topení. „Kdybych byla blíž, mohla jsem vidět líp.“

„Luno...“

„Já vím, že dovnitř nemůžu,“ namítla Luna. „Ne tak blízko. Nemůžu se s nimi ale setkat?“

„Je to nebezpečné.“

„Tvrdil jsi, že bargest je uvnitř továrny.“

„Mluvil jsem o mázích.“

To přimělo Lunu překvapeně vzhlednout. „Myslela jsem, že pracuješ s nimi.“

„Dnes?“ řekl jsem. „Ano. Zítř?“ Pokrčil jsem rameny.

„Vážně?“

Povzdychl jsem si. „Luno, kdyby zítra někdo vydal rozkaz, že nás dva mají předvést, tamti chlápci by se o ten úkol přihlásili jako první. Možná mě už Rada nemá na seznamu lidí na odstřel, to ale neznamená, že mě mají *rádi*. Nemyslím si, že by po mně šli. Kdyby se ale ukázalo, že by pro ně bylo výhodnější zbavit se mě, nepochybuju, že by o tom nemuseli dlouze přemýšlet. A každý drobek informací, který na tebe mají, z tebe dělá snadnější cíl.“

Luna mlčela. Doufal jsem, že mě poslouchá, protože jsem nepřeháněl. Dneska v noci jsme s Garrickem, Ilmarinem a lidmi od bezpečnosti odvedli dobrou, profesionální práci. Kdyby mi ale za týden nebo za měsíc jeden z nich vyhrožoval, unesl mě nebo mě dokonce zabil, skutečně by mě to moc nepřekvapilo. „Co Talisid?“ řekla Luna nakonec.

„Neví o všem, co umíš, a čím víc času s ním strávíš, tím těžší bude uchovat to v tajnosti.“

„Mě *nezajímá*, jestli se to někdo dozví. K čemu je být v bezpečí, když tak nemůžu nic dělat?“

Slyšel frustraci v Lunině hlase a chystal jsem se odpovédět, ale zarazil jsem se. Mohl jsem jí říct, že musí být trpělivá. Mohl jsem jí říct, že společnost mágů je nebezpečná a někdy je lepší držet se od nich co nejdál. Mohl jsem jí říct, že její pozice mojí učednice jí moc nepomůže, pokud se věci pokazí.

To všechno by byla pravda, ale nepomohlo by to. Luna je adeptka, ne mág. Adepti jsou mágům velmi podobní, jen mají mnohem užší záběr: mohou používat magii, ale velmi specifickým způsobem. V Lunině případě jde o nahodilou magii, která umí měnit tok prav-

děpodobnosti. Magie šancí umí ovlivnit pouze věci, které jsou dostatečně náhodné. Nemůžete s ní vyhrát šachovou partii ani vyčarovat peníze ze vzduchu, protože nemá s čím pracovat. Zvládne ale obrátit směr vánku, způsobit, že někdo uklouzne, že se něco v určité chvíli zlomí – nespočet drobných změn, které utváří rozdíl mezi úspěchem a selháním, bezpečím a nebezpečím, životem a smrtí. Není sice okázalá, může ale být mocná.

Naneštěstí pro Lunu není její magie dar; obdržela ji jako kletbu, která se dědí pokoleními už od dob jednoho jejího předka na Sicílii. Prokletí odvrací smůlu od Luny a přesouvá ji na všechny v jejím okolí. Luna se tak zdá být dítětem štěstěny. Nikdy není nemocná, nestávají se jí žádné nehody a i ta nejmenší smůla vždycky dopadne na někoho jiného. Pravděpodobně si myslíte, že to nezní jako kletba, a měli byste pravdu... až na to, že všechna její smůla se násobí a přenáší na všechny okolo. Můj magický zrak vidí Lunino prokletí jako oblak stříbřité mlhy, který prosakuje z Luniny kůže a obklopuje ji jako ochranný mrak. Pro každého, kdo se ocitne příliš blízko, je ta mlha jedovatá. Přiblížit se na dosah může být nebezpečné a dotyk dokonce smrtící. Neexistuje způsob, jak se tomu bránit, protože nemůžete vědět, jak se kletba projeví – můžete si rozbít koleno, můžete ale taky dostat infarkt a nezjistíte to, dokud se to nestane. Luna ví, každou minutu každého dne, že už jen svojí blízkostí zhoršuje život všech ostatních a že to nejlepší, co pro ně může udělat, je držet se co nejdál.

Vytváří to dost strašlivou formu izolace, protože kdykoli se kletba přiblíží k nějaké živé bytosti, stane se něco

příšerného. Z toho, co jsem zjistil, se většina prokletých zblázní nebo se do několika let zabije. Luna s tím vyrostla. Přežila... ale měla namále. Jednou mi řekla, že důvodem, proč začala s pátráním, které ji nakonec zavedlo až ke mně, bylo, že si uvědomila, že pokud něco neudělá, jednou přijde den, kdy ji prostě přestane zajímat, jestli přežije.

A to všechno znamenalo, že varovat Lunu před nebezpečí světa mágů nebude fungovat. Ne proto, že by to nebezpečí nechápala, nýbrž proto, že se už dávno chladnokrevně rozhodla, že jakkoli velké nebezpečí je pořád lepší než život, jaký doposud vedla. „V pořádku,“ řekl jsem nakonec. „Příště můžeš jít se mnou.“

Luna zamrkala a zadívala se na mě. Neusmála se, ale vypadalo to, jako by se celá nějak *pozvedla*, jako by o několik centimetrů povyrostla. Magickým zrakem jsem uviděl, jak se mlha kolem ní zavlnila a trochu se stáhla. Otočil jsem se a vykročil zpátky k hlavní ulici. Luna mě v bezpečné vzdálenosti následovala.

Před nedávnem se Luna začala učit svoji kletbu ovládat. Pořád nevím, jak přesně se jí to podařilo, zčásti proto, že tak úplně nechápu, jak její prokletí vlastně funguje, a zčásti proto, že k tomu došlo během několika docela rušných dnů, kdy jsem se snažil zabránit tomu, aby mě zabili, posedli nebo rekrutovali. Od té doby Luna ovládání své kletby trénovala, a to pod mým nejlepším vedením. „Další sezení máme v neděli ráno,“ řekl jsem. „Postarej se, abys byla v deset u Arachné.“

Luna kývla. Dorazili jsme k zábradlí, ke kterému si Luna připnula kolo – nemůže jezdit veřejnou dopravou, aniž by zabila člověka, který se vedle ní posadí, takže kolo představuje vlastně jediný způsob, jak se může

přepravovat z místa na místo. Nikdo se ho naštěstí nepokusil ukrást. Sledoval jsem, jak ho Luna odemyká, s nasednutím však váhala. „Ach...“

„Co je?“

„Budeš zítra v obchodě, že?“

Kývl jsem. „Zastavíš se?“

„Ano. No... Mohla bych vzít někoho s sebou?“

Zamrkal jsem. „Koho?“

„Kamaráda.“

Málem jsem vyhrkl: *Ale ty nemáš kamarády.* Dokonce ani já nejsem tak necitlivý, což jen dokazuje, jak moc mě zaskočila. Lunina společnost je pro každého, kdo neví, že by se měl držet co nejdál, smrtící. Jak...?

Musel jsem mít své úvahy vepsané v obličejí, protože Luna sklopila hlavu a na tváři se jí objevil ne zrovna šťastný výraz. „Já vím,“ řekla s očima upřenými na chodník. „Nepřiblížím se k němu. Já jen... měl zájem. O tvůj obchod. Chtěl ho vidět.“

Hleděl jsem na Lunu; odmítla se mi podívat do očí. Opět jsem jí zatoužil varovat a opět jsem to neudělal. Bůh ví, že jí nemusím rizika jejího prokletí připomínat. Pokud by to ale mělo skončit něčím ještě horším...

„Jak se jmenuje?“ zeptal jsem nakonec.

Luna vzhledla a v očích se jí krátce objevil vděk. „Martin.“

Kývl jsem. „Budu tam celý den. Zastavte se, kdykoli budete chtít.“

„Díky!“ Luna naskočila na kolo. „Měj se!“

Sledoval jsem, jak šlape do pedálů a mizí z dohledu, a rychle jsem prohlédl budoucnosti, abych se ujistil, že bude v pořádku. Kletba ji chrání před nehodami, ale ne

před úmyslnými činy; kdyby se ji rozhodl přepadnout gang, nezastavila by ho, pokud by ale útok dovedl do konce, dopadlo by to pro něj dost zle. To by ale pro Lunu moc velkou útěchou nebylo, proto jsem se díval, dokud jsem si nebyl jistý, že bezpečně opustí Deptford, teprve pak jsem se sám obrátil k odchodu.

Plánoval jsem jít domů a do postele, místo toho jsem však nasedl na vlak a projel Camdenem až do Hampstead Heathu. Tam jsem vysedl, minul Parliament Hill a zamířil dál, hlouběji do Heathu. Do několika minut jsem nechal světla a zvuky velkoměsta daleko za zády a zůstal sám v rozlehlém tichu parku.

Do Hampstead Heathu nechodí v noci moc lidí. Zčásti je to místní kriminalitou, jde ale ještě o něco jiného, něco primitivnějšího: starý strach z lesa. Heath je nejdivočejší z londýnských parků. Za dne je snadné si toho nevšimnout, ale v noci, kdy zvlněné kopce blokují světla velkoměsta a halí park do naprosté tmy, kdy větve a podrost šustí a šeptají do ticha, kdy samotný les jako by vás sledoval a číhal...

Většina lidí by připustila, že je to děs. Jen málo by ale přiznalo proč. Hluboko uvnitř, v zákoutích myslí, není pravým důvodem, proč mají lidé v noci strach jít do lesa, to, že by se báli, že tam narazí na *lidi*. Je to proto, že by tam mohly být *věci*.

A nepomáhá, že mají náhodou naprostou pravdu.

Malá hliněná rokлина byla zastrčená za hřebenem, maskovaná krajinou, hustým křovím a stromy. Žádná z cest pro pěši se k ní nepřibližovala a i za denního světla byla opuštěná. Nebýt vzdálených zvuků velkoměsta, mohl jsem být na světě sám. Našel jsem převislý dub, prohmatal jeho kořeny, rostlé do srázu, našel ten

pravý a tím správným způsobem na něj přitiskl dva prsty. „Arachné?“ řekl jsem do tmy. „To jsem já, Alex.“

Nastala krátká odmlka, pak se odnikud ozval čistý ženský hlas. Kdybyste se pozorně zaposlouchali, slyšeli byste v něm tiché cvakání, ale jen kdybyste věděli, že tam je. „Ach, ahoj, Alexi. Nečekala jsem tě. Pojď dál.“

Kořeny se s duněním rozpletly, zemina odtekla stranou a ve svahu se otevřel široký vchod do tunelu, který klesal mírně dolů. Vešel jsem do něj, svah se za mnou zavřel a uvěznil mě pod zemí.

Třebaže to tak nevypadá, Arachnin příbytek je jedním z nejlépe chráněných míst v Londýně. Pátrací čáry nedokážou vystopovat ani ho, ani nikoho uvnitř něj, a bránová magie vás nepřenese ani dovnitř, ani ven. Existuje pouze jediný způsob jak se dostat dovnitř, a to tak, že vám Arachné otevře. Mág živlů by se patrně dokázal dovnitř provrtat, Arachné by ale měla dost času na to připravit mu několik překvapení. Není to tak nepravděpodobné, jak si myslíte. Přestože Arachné nemá moc návštěvníků, mágové o ní vědí – a mágové a stvoření, jako je Arachné, spolu všeobecně moc dobře nevychází.

Arachné je tři metry velký pavouk a tělo má porostlé tmavými chlupy s kobaltově modrým leskem. Osm silných nohou ji drží vysoko nad zemí a osm smolně černých očí hledí přes pár kusadel, které částečně zakrývají její špičáky. Váží přes tunu, navzdory své mohutnosti se ale pohybuje s rychlostí a ladností predátora. Vypadá jakou živoucí noční můra a většině lidí by stačil jediný pohled, aby se dali s křikem na útěk.

Teď ale seděla na gauči a šila šaty, díky čemuž nevy-

padala zas tak hrozivě. Ne že bych tomu věnoval pozornost. Arachné možná vypadá jako hororová příšera, ve světě mágů ale dlouho nepřežijete, pokud příliš dáte na vzhled, a já už její vzezření ani nevnímám, dokud mě na něj někdo neupozorní. „Jsi pořád vzhůru,“ podotkl jsem.

„To ty taky,“ opáčila Arachné. Šaty byly zelené, jednoduché a lehce se třpytily a ona na nich pracovala všema čtyřma předními nohama, které se pohybovaly v jedné šmouze. Její nohy pokrývají chlupy, které jsou stále jemnější a jemnější a ty na samotných koncích ovládá lépe než já prsty. Vždycky jsem měl podezření, že přede s pomocí magie, neexistuje ale způsob, jak to říct s jistotou: u stvoření, jako je Arachné, je všechno, co dělají tak či onak spojeno s magií. „Děje se něco?“

Arachnin hlavní pokoj je tak přečpaný pestrobarevným oblečením, že skoro není vidět skála. Kolem jsou rozestavěny pohovky a stoly a kařdičkový kus nábytku pokrývají šaty, pláště, sukně, svetry, košile, šátky, šály, topy, rukavice, opasky – no prostě všechno možné. Hrají červenou, modrou, zelenou, žlutou i všemi barvami mezi tím a celá místnost vypadá jako krejčovský salón, kde je tolik zboží, že se sem nevejdou už žádní zákazníci. „Ne,“ řekl jsem.

Arachné otřela o sebe svá kusadla, což vydalo cvačavý, šustivý zvuk. „Hm. Prostě přesuň tamtu hromadu. Ne, tu druhou.“

Udělal jsem, co Arachné chtěla, a přemístil dvě náruče kabátů na nedaleký stůl, načež jsem se s povzdychem svalil na gauč. Byl docela pohodlný. „Ušila jsi v poslední době něco hezkého?“

„Všchno moje oblečení je hezké.“

„Jo, jenom se snažím konverzovat.“

„Jsi v tom příšerný. Proč mi nepovíš, proč jsi doopravdy tady?“

Chvilí jsem seděl na pohovce a mlčky naslouchal rychlému *fit-fit-fit*, jak Arachné pracovala. Nemusel jsem přemýšlet o tom, co chci říct; snažil jsem se sebrat odvalu říct to.

Znám Arachné už deset let. Pro mě je to dlouho; pro ni ani ne. Seznámil jsem se s ní ještě jako učedník temného mága Richarda Drakha. Zpočátku mi nedůvěřovala a při pohledu zpět se jí doopravdy nedivím. Jenže nebýt jí, pochybuju, že bych přežil, a za ty roky se stala pravděpodobně mojí nejlepší kamarádkou, třebaže to zní směšně. „Myslíš, že dělám správně, když učím Lunu?“

„Divná otázka.“ Arachné nevzhlédla od práce. „Sotva ji můžeš nechat napospas osudu.“

„Ovšemže ne. Jde o to...“ Zaváhal jsem. „Učím ji *správně*? Pořád se domáhá setkání s ostatními mágy. Myslel jsem, že toho nechá. Chci říct, setkává se s lidmi v obchodě.“

„Podle toho, co jsi mi řekl, ne moc často.“

„Nemůže si dovolit dělat to příliš často. Kvůli své kletbě...“

„Je to skutečný důvod?“

Povzdychl jsem si a svěsil ramena. „Ne. Jde o to, že nechci, aby se stýkala s ostatními mágy víc, než je nezbytně nutné.“ Už ve chvíli, kdy jsem to říkal, jsem si uvědomil, že je to pravda, a trochu mě to šokovalo. Hlavní důvod, proč za mnou Luna vůbec přišla, byl, že doufala, že se stane součástí světa mágů. A já se tomu přesto snažil vyhnout.

Arachné jen kývla. „A ona to ví. A ty se cítíš provinile, protože ji držíš stranou.“

„Cítil bych se ještě *provinileji*, kdybych ji dostal do maléru.“ Vzhledl jsem k Arachné. „Pořád si myslím, že úplně nechápe, jak nebezpečné umí politikaření mágů být. Dneska v noci jsem byl s nimi na lovu. Jenže zítra, příští týden nebo příští rok se stejní muži můžou stát mými nepřáteli. A kdyby tam byla...“

Arachné neodpověděla. „Myslíš si, že se ji snažím chránit až moc.“

„Myslím si, že se ve skutečnosti obáváš toho, že ji vystavíš něčemu, co jí nakonec ublíží nebo zabije.“

Někdy mě napadá, že Arachné možná nesplétá jenom vlákna, nýbrž vidí i spojení mezi lidmi. Vypadá to, jako by vůbec nevěnovala pozornost, a přesto trefí do černého. „Stalo se to už dřív,“ namítl jsem.

„Ano,“ přitakala Arachné. „I tehdy to ale byla její volba.“ Odložila šaty a upřela na mě svých osm očí. „Alexi, tvůj problém je, že jsi sám už tak dlouho, že jsi zapomněl jak žít s někým jiným. Tyhle věci se může naučit jenom tak, že nasbírání potřebné zkušenosti.“

„Jo, no, zdá se, že ty získá tak jako tak. Zítra si přivede do obchodu nějakého chlápka.“

„Žárlíš?“

„Ne,“ řekl jsem automaticky.

Arachné se vrátila k šití. Nemá obočí, které by mohla zvednout, nějak ale stejně dala najevo, co si o tom myslí.

Minutu jsem trucovitě mlčel, pak jsem si vzpomněl, proč jsem vlastně přišel. „Ach. Dneska večer se stalo něco divného.“ Vytěsnil jsem Lunu z mysli a předklonil se. „Talisid vystopoval v Deptfordu bargesta a požádal

mě o pomoc. Sešel jsem se s týmem před jeho brlohem a vnikli jsme dovnitř. Našli jsme ho ale už mrtvého. Někdo ho ještě před naším příchodem oddělal.“

„Zvláštní.“ Arachné vzala šaty, na nichž pracovala, do dvou předních nohou, prohlédla je a otočila. Ukázalo se, že to budou úzké, vzdáleně čínsky vypadající šaty, které odrážely světlo v bledě zeleném třpytu. Položila šaty zpět pod jiným úhlem a vrátila se k práci. „Tušíš, kdo to byl?“

Zamračil jsem se. „Ne. A je to trochu divné. Chci říct, jasně, ten tvor lovil lidi, většinu mágů by to ale nezájímalo. Každopádně ne natolik, aby riskovali a pustili se s ním do křížku. Bargesty přece jenom provází dost děsivá pověst. Proč by po něm někdo šel, když stačilo prostě počkat a přenechat ho Radě?“

„Byl na útěku?“

Kývl jsem. „Jo, Talisida a mě napadla stejná věc. Pokud za to, že byl tam venku, mohl nějaký mág, dávalo by smysl, že se ho chtěl potichu zbavit. Nenašli jsme ale žádný náznak toho, že by někomu patřil. Navíc, kdyby to chtěl někdo fakticky utajit, odnesl by tělo bránou – ach. A je tu ještě něco. Brloh nesl známky bitvy – ohňové a ledové magie – ale na bargestovi nebyla po ohni ani mrazu ani stopa.“

„Tak co ho zabilo?“

„Nic. Aspoň nic, co bych viděl.“

Ftt-fft-fft ustalo. Vzhlédl jsem a spatřil, že na mě Arachné hledí. „Rozved' to.“

„No...“ Uvažoval jsem co říct. „Byl prostě... mrtvý. Ve vlčí podobě. Na těle neměl žádné rány. Napadlo mě, že ho mohla zabít magie smrti, ale...“

Arachné neodpověděla. „Arachné?“ zeptal jsem se.

Arachné sebou trhla a vrátila se k šití, znovu se začalo ozývat *ftt-ftt-ftt*. „Aha.“

„Děje se něco?“

„Možná.“ Arachné se odmlčela. „Pokud se ti podaří odhalit příčinu smrti, ocenila bych, kdybys mi dal vědět.“

Vteřinu jsem váhal, pak jsem kývl. „Dobrá. Uvidím, co vyhrabu.“

Arachné se opět pustila do práce. Nic dalšího neřekla a já se neptal. „Kolik takových tam venku je, co myslíš?“ zeptal jsem se po odmlce.

„Čeho?“

„Magických tvorů, jako je bargest. Kolik jich v našem světě žije?“

„Málo. A s každým rokem ještě méně.“ Arachné dál pracovala, v hlase ale měla něco vzdáleného. „Tolik jich bylo zabito nebo ztročeno. Ti, kteří přežili, se ukryli na odloučených místech nebo v jiných světech. Možná jsi dneska viděl tělo posledního bargesta.“

O hodinu později, cestou domu potemnělým Heathem, jsem se v myšlenkách vrátil zpátky k tomu, co řekla Arachné. Její společnost je mi tak příjemná, že zapomínám, že mágové považují stvoření, jako je ona, v nejlepším případě za vetřelce, v nejhorším za monstra. Bylo to poprvé, co jsem se zúčastnil podobného lovu a měl jsem k tomu dobrý důvod – to však nic neměnilo na skutečnosti, že tvor, kterého jsem plánoval zabít, se od Arachné zase tolik nelišil.

Poprvé mě napadlo, jak dlouho ještě budou magická stvoření existovat. Co paměť mágů sahá, byla tady vždycky, už dlouho se ale jejich počty snižují, a to

hlavně kvůli výpravám jako byla ta, na kterou jsem se dneska vydal já. Obvykle jdou mágové jenom po tvorech, kteří jsou nebezpeční... ale ne vždycky a pojem „nebezpečný“ je velmi subjektivní. Jak jsem teď tak o tom přemýšlel, viděl jsem v posledních několika měsících pouze magická stvoření, která s mágy buďto spolupracovala nebo byla pod jejich kontrolou. Už dlouho jsem nenarazil na žádné žijící volně. Jestli to tak půjde dál, zůstanou na světě jenom magická stvoření, která budou něčím majetkem nebo dost mocná na to, aby se skryla, ostatní vymřou. Nebude už tak sice docházet k vraždění, jakého se dopouštěl bargest... na druhou stranu ale vymizí i něžnější, úžasnější tvorové.

Nebyl jsem si jistý, jestli se mi ta představa líbí a ani jestli jsem jednal správně, když jsem souhlasil, že Talisidovi pomůžu. Šel jsem se domů vyspat. Uvidíme, co přinese zítřek.

2

Byl nový den a přšelo. Můj obchod je schovaný v malé boční uličce v Camdenu, jen asi minutu chůze od kanálu. Kvůli železnici a mostům, které oblast uzavírají, je trochu těžké ho najít, přesto se sem dostane dost turistů. Na vývěsním štítu nad výkladní skříní stojí nápis „Arkánium“ spolu s popisem nabízeného zboží, který je dostatečně technický na to, aby většinu lidí okamžitě nenapadlo „magický obchod“. Poznámka na dveřích říká, že otevřeno mám od pondělí do soboty, a to od deseti ráno do pěti odpoledne, a občas tomu tak i je.

Pokud vím, jsem jediný mág v Anglii, který vlastní obchod. Většina mágů mě kvůli tomu má za excentrického nebo rovnou pitomého, a musím uznat, že v jistém ohledu se nemýlí. Většina mágů si totiž s penězi hlavu moc neláme. Ovšem, potřebují je, nejsou pro ně však hlavním platidlem tak, jako je tomu u lidí, a to z toho prostého důvodu, že většina mágů, která ví, co dělá a je ochotná na sobě zapracovat, dokáže sménit svoji moc za tolik peněz, kolik jen může realisticky potřebovat. Ne že by všichni byli milionáři, to ani zdaleka ne, obvykle si ale nemusí dělat starosti s tím jak zaplatit nájem. Obecné pravidlo tak říká, že za hotovost si od

mágůnic opravdu cenného nekoupíte, protože hotovost pro ně není tak vzácná, aby si jí vážili.

Skutečným platidlem magické ekonomiky jsou laskavosti. Mágové se specializují: typický mág vyniká v jedné věci, ve všem ostatním je ale prakticky k ničemu. Když se objeví problém vyžadující jiný typ magie, než jaký sám používá, nic s ním nezmůže – patrně však zná někoho, kdo si s ním poradit umí. A ten mág zase může později potřebovat pomoc někoho jiného a tak dále. Zavedení mágové mají celé sítě přátel a kontaktů, na které se můžou obrátit, a jedno vám povím, mágové berou takové laskavosti *vážně*. Nesplatit mezi mágy dluh je zlé. Myslím tak zlé, že můžete skončit prodání do otroctví temnému mágovi. Což se přirozeně může stát tak jako tak, pokud je řečený mág přesvědčený o tom, že mu to projde, z dlouhodobého hlediska je to ale zřídkakdy dobrý nápad, a na vyšších úrovních funguje překvapivě velká spousta věcí na základě prostého slibu. Sliby možná nejsou tak spolehlivé jako zlato, můžete si za ně ale koupit zatraceně víc. Na tomto základě jsem včera v noci odvedl práci pro Talisida. Nenabídl mi odměnu a já o ni nepožádal, oba jsme ale vycházeli z toho, že až příště požádám o pomoc já jeho, bez námitek mi vyhoví.

Anebo taky ne. Život by však byl nudný, kdyby byl příliš předvídatelný.

Ale zpátky k věci. Znamená to, že každý, kdo má dost magických objektů na to, aby si zřídil obchod, je obvykle dost mocný na to, aby neměl důvod ony objekty vůbec prodávat. Mágové taky neradi skladují velké množství drahocenných objektů na snadno přístupném místě (a z dobrých důvodů). Anebo si možná

myslí, že obsluhovat zákazníky je pod jejich úroveň. Kdo ví.

Existují však jisté objekty, na jejichž prodeji se dá vydělat – věci dost užitečné na to, aby stálo za to si je nechat, ale ne zase tak mocné, aby se nějaký mág obtěžoval směnít je za laskavost. Jedná se třeba o stará či oslabená ohniska nebo o jednorázovky, které zase nedělají nic dramatického. Pak jsou tu vzácné přísady, které samy o sobě nic užitečného nedělají, je ale ztraceně nepříjemné, když vám uprostřed rituálu dojdou. A taky věci, které nejsou vůbec magické, jako křišťálové koule, tarotové karty a byliny. Nemají prakticky žádný jiný účel než ozdobit výlohu, představují ale dobrou kamufláž.

Když dáte tohle všechno dohromady, máte obsah mého obchodu. V pravém zadním koutě, hned vedle dveří na chodbu, je místo vymezené provazy. Tam jsou umístěny skutečné magické objekty, aspoň ty slabší. Dva regály obsahují sbírku obyčejného kamení i polodrahokamů stejně jako jiných materiálů a figurek, bylin, prášků a nejrůznějších kadidel, díky nimž to u mě v obchodě voní tak trochu jako u bylinkáře. Další kout zabírají nejrůznější hole, hůlky a čepele. Dobrý výhled na ulici pak nabízí široké okno, po kterém zrovna teď stékaly kapky neslábnoucího deště.

A nakonec jsou tu zákazníci.

Mými klienty dříve bývala nejnižší liga. Hrstka těch, kdo věděli, co dělají, trochu větší hrstka těch, kdo tak trochu věděli, co dělají, a spousta těch, jejichž znalosti magie by se vešly na jeden lístek z poznámkového bloku. Po té věci před pěti měsíci se situace změnila. Můj obchod se najednou stal populární a za-

čali se v něm zastavovat adeпти, učedníci a dokonce i mágové.

Problém je, že příliv znalců provází i banda idiotů. O sobotách, jako je ta dnešní, mám štěstí, když jeden z pěti zákazníků ví dost na to, aby se mu dalo věřit. Ti ostatní...

... no.

„Ahoj, hledám nějaký cinknutý mince.“

„To musíte do Magic Boxu na druhé straně Camdenu. Tady máte jejich vizitku.“

„Aha. A jaký kouzelnický triky máte vy?“

„Žádné. Jste ve špatném obchodě.“

„Tak co prodáváte?“

„...“

„Počkat, tohle má být *opravdový* magický obchod?“

„...“

„Můj Bože, vy to myslíte vážně! Hahaha!“

„...“

„Haha... no páni, to je skvělý. Dobrá, dobrá, už jdu.“

„Hm...“ (híhňání)

„Můžu vám pomoci?“

„Hledáme...“ (další híhňání)

„...“

„Máte, hm...“

„Dejte si načas.“

„... magickou hůlku?“ (chór trojhlasného híhňání)

„Ne. A nejmenuju se Harry a nenavštěvoval jsem Bradavice.“

(a zase híhňání)

„Hm... hihhi... a co...?“

„...“

„Víte jak najít upíry? Teda, ty fakt krásný?“

„Chci vrátit peníze za tohle kouzlo.“

„Jaké kouzlo?“

„Tohle.“

„Hm... ,Kouzlo na zajištění výhry v loterii.‘ Nechte mě hádat: Nefungovalo?“

„Chci zpátky peníze.“

„Peníze, správně. Kolik jste za něj zaplatil?“

„Čtrnáct devadesát devět.“

„Aha. A jak velkou výhru jste si tak představoval?“

„Aspoň milion.“

„...“

„...“

„A vy v tom nevidíte problém?“

„Cože?“

„Dobrá. První problém je, že tu máte produkt o hodnotě patnácti liber...“

„Čtrnácti devadesátidevíti.“

„Promiňte, čtrnácti devadesátidevíti, a chcete, aby vám vyhrál přes milion. Zkuste se zamyslet nad tím, jak by to mělo fungovat.“

„Nezajímá mě to. Chci vrátit peníze.“

„Ovšem. Druhý problém je, že já vám to kouzlo neprodal.“

„Koupil jsem ho v tomhle obchodě.“

„To by byl skutečně působivý výkon vzhledem k tomu, že já kouzla neprodávám.“

„Znám svoje práva. Jestli mi nevrátíte peníze, zažaluju vás.“

„Jestli se vaše chápání právního systému svojí úrovní

vyrovná vašemu chápání ekonomiky, pak se asi nemám čeho obávat.“

„Ach, myslíte? Zavolám na vás policii! Myslím, že zjistíte, že můžu nechat tenhle obchod zavřít!“

(dup dup dup PRÁSK)

„...“

„Hm, ahoj? Promiňte?“

„Ano?“

„Ach, mohl bych dostat jedno z těch kouzel na výhru v loterii?“

„Ahoj!“

„Zase vy?“

„Jo, rozhodl jsem se, že se mi nechce až na druhou stranu Camdenu. Takže jaký triky prodáváte?“

„Neprodáváme triky.“

„No jo, no jo. Tak jakou ‚magii‘ prodáváte?“

„Mohli byste nemávat rukou ve vzduchu, když to říkáte?“

„Jasně. Takže co máte?“

„Jen to, co vidíte.“

„Fajn, fajn.“

„Hm, ahoj.“

„Ahoj. Co potřebujete?“

„Slyšel jsem, že... no... umíte zjistit věci?“

„Kdo vám to řekl?“

„Ach... byl to... mohl byste něco zjistit pro mě?“

„Pravděpodobně ne.“

„Já to ale potřebuju vědět! Je to fakticky důležité!“

„Fajn. O co jde?“

„Já... potřebuju vědět, jestli mě moje holka podvádí.“

„Pravděpodobně.“

„Cože? Proč?“

„Protože pokud tuhle otázku kladete, odpověď zní pravděpodobně ano.“

„Existuje teda způsob, jak s pomocí magie mluvit s lidmi, kteří... odešli?“

„Odešli?“

„Chci říct, umřeli.“

„Ne.“

„Ale všechna ta média říkají...“

„Média se živí tím, že říkají lidem to, co chtějí slyšet. Magie vám neumožní mluvit s mrtvými. Pokud vím, nedokáže to ani nic jiného.“

„Takže... neexistuje žádný způsob jak poslat vzkaz?“

„Ne.“

„Vůbec žádný? Jakmile někdo umře, je po všem?“

„Ano.“

„A ta osoba teda nemůže nikomu říct, jak umřela, že ne?“

„Ne, to... Počkat. Proč to chcete vědět?“

„Ach, jen tak.“

„...“

„...“

„To smrtící zaklínadlo nebude fungovat.“

„C... cože? Já... já ne...“

„...“

„Mohl...?“

„Ne, nenaučím vás jak na to.“

„Hej, chlape.“

„Ach, pro lásku Boží. PROČ jste pořád TADY?“

„Podívejte, jsem jenom zvědavý. Víím, že oficiálně žádný triky neprodáváte...“

„Žádné. Triky. Neprodáváme.“

„Hej, proč jste tak namíchnutý? Jenom se ptám.“

„Řeknu vám to naposledy. Tohle je obchod. Na policích je zboží. Jestli si chcete koupit některou z těch věcí na policích, vezměte ji z police a přineste ji k pokladně.“

„No tak, nejsem tak pitomý. Viděl jsem, jak k vám chodí spousta lidí. Musíte mít nějaký dobrý věci, ne? Chci říct, pro lidi, který to ví?“

„A vy chcete znát moje tajemství?“

„Jo.“

„Fajn. Je to tajemství.“

„Dobrá, rozumím. Půjdu.“

„...“

„Ještě jednu věc...“

Odpoledne pomalu přešlo ve večer. Celý den propršel, jak se ale blížil večer, mračna zhoustla a liják zesílil. V pět odpoledne nastal soumrak, přes okno nebylo kvůli dešti skoro vidět a kapky bušily venku do chodníku tak prudce, až jsem cítil skrze nohy své židle vibrace.

Počasí konečně odehnalo zákazníky, takže v obchodě zůstal už jenom jediný, kluk něco přes dvacet. Několikrát obchod obešel, než zamířil k pultu. Nezvedl jsem oči od knížky. Odkášlal si.

„Můžu vám pomoci?“

„Ach, ahoj. Jo, chtěl jsem vědět, jestli bych se vás mohl na něco zeptat.“

„Neprodávám kouzla.“

„... Dobře.“

Otočil jsem stránku. „Neprodávám kouzla a neprodávám triky. Neprodávám iluze, cinknuté karty ani zatížené mince. Nemůžu vám prodat ani bezednou peněženku nebo vám pomoci vyhrát v loterii. Nemůžu donutit děvče, do kterého jste se zakoukal, aby se do vás zamilovalo, a i kdybych mohl, neudělám to. Nemůžu se spojit s vašimi mrtvými příbuznými, nevím, jestli uděláte kariéru ani kdy se oženíte. Nemůžu vás dostat do Bradavic ani do žádné jiné magické školy, a jestli jenom zmíníte ty blbě jiskřící upíry, provedu vám něco nepřijemného.“

„... Dobře?“

„Dobře. Když si teď rozumíme, co potřebujete?“

„Jste Alex Verus, že jo?“

„To jsem.“

„Ahoj, rád vás poznávám.“ Nad mojí knihou se objevila ruka. „Jsem Martin.“

Vzhlédl jsem a poprvé si Martina dobře prohlédl. Mohlo mu být tak čtyřicet, pětadvacet, byl štíhlý, měl malé modré oči a tmavě blond vlasy nagelované do bodlin a módně ulíznuté zleva doprava. Většině žen by se asi líbil. Na sobě měl košili a kalhoty, přes rameno si přehodil kabát a pohyboval se s nedbalou sebejistotou, která ve mně budila dojem peněz.

Na první pohled se mi nelíbil. Pravděpodobně by se mi nelíbil tak jako tak, jeho účes mi ale všechno ještě usnadnil. „Ahoj,“ řekl jsem a natáhl se, abych mu potřásl rukou.

Zlomek vteřiny předtím, než se naše ruce setkaly, jsem si Martina změřil magickým zrakem. Ve skutečnosti o zrak nejde – je to zvláštní smysl, oddělený od

ostatních pěti, z nějakého důvodu ho ale všichni mágové interpretují jako zrak. Umožňuje vnímat magii přímo, ne jen jako vágní vjem, jakým disponují adeпти – vidíte jím mlhy, aury a vlákna proudící světem okolo. Většina z nich je tak slabá, že se musíte opravdu snažit, abyste je zahlédli, všechno skutečně mocné, jako třeba mágovo zaklínadlo, je ale oslepující. Když jste dobří – a já jsem fakt dobrý – dokážete určit i to, co to zaklínadlo dělá, jak dlouho tu je a dokonce i povahu toho, kdo ho použil. Na to, abych rozpoznal stříbřitou mlhu, která Martina obklopovala, jsem ale žádné dovednosti nepotřeboval. Zanechala ji Lunina kletba, což znamenalo, že jí byl nablízku. Navzdory času, který jsem s Lunou strávil, jsem jen zřídka viděl její prokletí v akci, takže jsem si nebyl jist, jak dlouho trvalo, než ho Martin tolik nasbíral. Nemyslel jsem si, že by ho takové množství vážně ohrožovalo, ale mohlo by.

Stíkl jsem Martinovi ruku a okamžik pominul. Stříbřitou mlhu na Martinově kůži jsem sice viděl, ale necítil ji. Nepřenesla se z něj na mě; tak kletba nefunguje. „Jsem rád, že se konečně setkáváme,“ řekl Martin, zatímco mi třásl rukou. „Luna mi toho o vás hodně řekla.“

„Neměla.“

„Ne... Ach, haha! Jo, chápu, jak to myslíte. Žádný strach, nebudu to šířit dál.“

O tom jsem pochyboval. „Hledáte něco?“

„Jo, chtěl jsem si prohlédnout nějaká ohniska a jednorázovky. Jsou tam za provazem, že? Mohl bych se tam podívat?“

„Jestli nevíte, co děláte, radši byste se těch věcí neměl dotýkat.“

„To je v pohodě, já se vyznám. Navíc mi můžete říct, co umí, ne?“

Opravdu jsem chtěl odmítnout. Jenže aura okolo Martina potvrzovala, že je mužem, o kterém mluvila Luna, a já neměl žádný dobrý důvod říct mu, ať se klidí. Váhavě jsem se vydal za ním, když vyháknul provaz a začal studovat obsahy polic. Po celou dobu mi kladl otázky.

Mezi jeho otázkami jsem položil několik i já. Martin mi pověděl, že vyrostl tady v Londýně, kvůli studiu se odstěhoval, pak se ale vrátil a našel si bydlení. Byl hudebník a hrál v kapele. Podrobnostem o tom, jak se dozvěděl o magickém světě, se vyhnul. Tvrdil, že si prostě všiml několika věcí. Zkoušel proniknout do magické společnosti, zjistil však, že to není snadné. S Lunou ho seznámil společný přítel. Zmínila se před ním o mém obchodě a on chtěl zjistit víc.

Dozvěděl jsem se o Martinovi i další věci, ne z toho, co řekl, ale jak to řekl. Byl šarmantní, dokázal být zábavný a uměl lichořit. Byl chytrý, i když možná ne tak chytrý, jak si myslel. Přestože to neřekl na rovinu, věděl, že jsem mág. Znal základy fungování magie, sám ji ale používat neuměl – byl jenom sensitiv. Pouze na tomto bodě jeho úsměv trochu zakolísal. Trvalo to pouze vteřinu, stačilo to ale na to, aby mě napadlo, jak moc mu to asi vadí. Možná se s Lunou sprátelil jenom proto, aby využil jejího spojení se mnou.

A možná jsem prostě žárlil. Martin se mi nelíbil, když jsem ale byl upřímný sám k sobě, musel jsem uznat, že pro to nemám žádný dobrý důvod. Byl příjemný, okouzlující a pravděpodobně jediný nový přítel, jakého Luna za dlouhé měsíce získala.

Díky tomu se však zároveň ocitl v nebezpečí, jak stříbřitá mlha, která se na něj nalepila, dokazovala. Budu se muset Luny zeptat, kolik mu toho řekla. Jako bych neměl na práci už tak dost věcí. „Tak, hodilo by se některé z těch ohnisek pro mě?“ zeptal se Martin.

„Pravděpodobně ne. Pomáhají se zaklínadly nebo s typy magie, které vám dělají problémy. Neumožňují čarovat z ničeho.“ Kývl jsem na zkroucenou hůlku z jeřabiny v jeho rukách. „To je obranné ohnisko. Kdybyste dal dohromady obranné zaklínadlo a navíc si dal tu práci a na tu hůlku se naladil, mohla by vám pomoci, jinak je to ale jenom kus klacku.“

„A jak se na ni naladím?“

„Systémem pokus a omyl. Musíte přijít na to, jak hůlka reaguje, a přizpůsobit se jí. Někdy je to nemožné a neexistuje způsob jak to zjistit, aniž byste to zkusil.“

„Nemůžete ji prostě donutit udělat, co chcete?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Tak to nefunguje.“

„Dobrá, ale co třeba něco, co by fungovalo samo o sobě?“

Zvedl jsem obočí. „Mluvíte o nasycených objektech.“

„Tak fungují, že? Může je používat kdokoli.“

„Ne... tak docela. Nasycené objekty si své pány vybírají samy. Samy rozhodují, kdy použijí svoji moc.“ Na mysli mi vytanula vzpomínka na hůlku ze slonové kosti za zapečetěnými dveřmi. Rychle jsem ji potlačil.

„Mohl bych ale takový objekt použít?“

„Kdyby se vám dostal do rukou, ano. A než se zeptáte, ne, nic takového tady nemám.“ Což byla pravda, pokud jsem svým „tady“ myslel jenom „tady na po-

licích“. Několik jsem jich měl nahoře, to jsem ale Martinovi rozhodně vykládat nemínil. Nasycené objekty jsou neocenitelné a mágové kvůli nim doslova zabíjejí.

Martin mlčel, nepochybně snil o vlastním nasyceném objektu. Kdyby věděl víc, možná by po něm zas tolik neprahl. Nasycené objekty mají vlastní vůli, a čím mocnější jsou, tím silnější jejich vůle je. Ty nejmocnější dokážou ze svých majitelů udělat jen o málo víc než obyčejné loutky. Ach, vypadá to, že moc je v rukou majitele – ten ale vždycky nějak udělá to, co nasycený objekt chtěl.

Zapátral jsem v budoucnostech, abych zjistil, kdy dorazí Luna. Její příchod byl po celý den nejistý, když jsem se ale podíval teď, uviděl jsem, že každou chvíli zaklepe na dveře. Byl jsem rád. Déšť nepolevoval a po výkladní skříni obchodu dál stékala voda.

A pak jsem ucítil, jak se něco zlomilo a změnilo. Prudce jsem otočil hlavou a zapátral po nebezpečí. V obchodě vládlo ticho a Martin držel v ruce bělo-modrý lakovaný tubus. Stříbřitá mlha Luniny kletby zmizela. „Co je to?“

Strnul jsem. Byli jsme v obchodě sami a jediným zvukem bylo rytmické pleskání deště. Martin se na mě podíval. „Hej, Alexi? Co je tohle?“

Promluvil jsem tiše. „Být vámi, nechám to být.“

Martin se zamračil a podíval se dolů na tubus. Byl asi dvacet pět centimetrů dlouhý a pět široký, měl zaoblené rohy a na první pohled vypadal, jako by byl z lakovaného dřeva. Tubus byl bílý a po celé délce ho zdobily vystouplé řezby modrých květin. Z jednoho konce visel spletený kus provazu. „Proč?“

Neodpověděl jsem. Martin začal vracet tubus zpátky na polici, pak se zarazil. Zadíval se na mě. „Počkat. Je to jedna z těch věcí, že jo? Nasycený objekt.“

Mlčel jsem a Martin vytřeštil oči. „Myslel jsem, že jste říkal, že žádné nemáte?“

„Není můj.“

„Tak proč jste ho dal na polici?“

Upřeně jsem se na Martina zadíval a tiše jsem odpověděl: „Já ho tam nedal.“

Zdálo se, že mě Martin neslyší. Zvedl tubus a otáčel s ním na světlo. Když se nic nestalo, zatřásl s ním. Ozvalo se slabé cvakání. „Něco je uvnitř.“

„Ano.“

„Kolik za to chcete?“

Zhluboka jsem se nadechl. „Martine, dobře mě poslouchejte. Neznám vás a vy neznáte mě, ale musíte mi věřit, když vám povím, že pokud si tu věc odnesete, budete toho do konce života litovat.“

Martin na okamžik zaváhal a já viděl, jak se před ním větví možnosti. Potom přimhouřil oči a možnosti zmizely. „Nasycené objekty si vybírají své pány, je to tak?“

Povzdychl jsem si. Viděl jsem budoucnosti před námi a v každičké z nich Martin opustí můj obchod s tou věcí. „Jo,“ řekl jsem těžce.

Venku v dešti se ozvaly spěšné kroky, a když se otevřely dveře, vtrhly do obchodu zvuky a studený vítr. Luna vklouzla dovnitř a ještě ve dveřích se snažila složit obrovský deštník. Všude kolem tekla voda. „Omlouvám se, že jdu pozdě! Ach, hrozné počasí.“ Po třech nepovedených pokusech deštník konečně složila, zavřela dveře a obchod opět ztichl, bylo slyšet

jen kapání vody z jejího oděvu. „Je tam tak ošklivě, že moje kolo...“ Luna opřela deštník v koutě a konečně si všimla, že se něco děje. Pohlédla ze mě na Martina. „Ahoj?“

Martin a já jsme od sebe neodtrhli oči. „Martine, potřebuju si promluvit s Lunou,“ řekl jsem. „Mohl byste tu pět minut počkat, prosím?“

Martin chvíli neodpovídal, pak kývl. „Jasně.“

Otočil jsem se k Luně. Pořád těkala očima mezi námi a snažila se přijít na to, co se děje. „Dozadu.“

Dveře vzadu v obchodě vedou do krátké, tmavé chodby. Většinu malého prostoru zabírají schody do prvního patra, kde mám byt. Po straně jsou dveře do skladiště, kam ukládám věci, které nezbytně nepotřebují ochranu, a právě tam jsem Lunu vzal a zavřel za ní dveře. „Musíš pryč od Martina.“

„Cože?“ Luna na mě civěla. „Proč?“

„Protože udělal něco fakt pitomého a ty nechceš být poblíž, až dojde na následky.“

„Jak...? Já nerozumím.“

„Vzpomínáš si na ten malý bělomodrý lakovaný tubus, který jsem ti před třemi měsíci ukázal v bezpečné místnosti? Ten, o kterém jsem ti řekl, že se ho nesmíš nikdy dotknout?“

„Ano... Počkat. To bylo ono? Ty jsi mu ho dal?“

„Já mu nic nedal.“

„Tak proč jsi mu neřekl, aby ho nebral do ruky?“

„Myslíš, že bychom teď vedli tenhle rozhovor, kdyby mě poslechl?“

Odvrátil jsem se od Luny a přešel do kouta. Vysoko ve zdi tam bylo okýnko s mrazovým sklem a já

k němu vzhlédl. „Co ta věc dělá?“ zeptala se Luna za mnou.

„Říká se tomu opičí pracka,“ odvětil jsem, aniž bych se otočil. „Plní přání.“

„Přání? Chceš říct... cokoli?“

„Skoro. Je to nejmocnější objekt, jaký mám.“

„Je v tom nějaký háček?“

„*Ovšemže* je v tom háček. Něco takového nedostaneš nikdy jen tak. Pokusit se tu věc použít je *fakt* špatný nápad.“

„Jak? Chci říct, musíš za ta přání zaplatit nebo něco takového?“

„Já *nevím*, Luno, protože nikdo, kdo to kdy zkusil, tu už není, aby na tyhle otázky odpověděl.“ Otočil jsem se k ní. „Chci, aby ses od Martina držela dál, dokud tu věc bude mít.“

Luna se odmlčela. Ve vlasech měla kapky vody a rukávy a nohavice mokré. „Počkej. Právě jsi řekl, že nikdo...“

Mlčel jsem a Luna ztuhla. „Předpokládáš, že se mu něco stane.“

„Udělám, co budu moct, abych ho přiměl se té věci vzdát,“ řekl jsem. „Dokud ji ale má, představuje hrozbu.“

„Jak dlouho? Dokud nezemře?“

„Luno...“

„Proč se mám držet dál?“

„Protože je nebezpečný.“

„Nezajímá mě, jestli je nebezpečný.“ Viděl jsem, že se Luna začíná zlobit. „Tvrdil jsi, že už mě nebudeš držet stranou!“

„Neexistuje žádný způsob, jak bys tohle mohla zlep-

šit, ale spousta, jak bys to mohla ještě zhoršit,“ řekl jsem drsně. „Když sem dneska přišel, měl na sobě tvoji kletbu.“

Sotva jsem to řekl, věděl jsem, že jsem to neměl dělat. Luna na mě zírala a já viděl, jak se jí v očích objevilo pochopení. „Myslíš si, že je to moje vina.“

„Na tom už teď nezáleží.“ Litoval jsem, že jsem se o tom vůbec zmínil, zpátky jsem to však vzít nemohl. „Rozhodně ale nepomůže, když se budeš zdržovat poblíž. Nejlepší, co můžeš udělat, je držet se od něj co nejdál.“

„Jestli je ta věc tak zlá, proč s ním nemůžu prostě promluvit?“

Povzdychl jsem si. „Protože to, že vzal tu opičí pracku do ruky, není ta jediná pitomost, jakou Martin provedl.“

„Cože?“

„Nečekal na to, až domluvíme. Před třiceti vteřinami odešel.“

Luna se zadívala směrem k obchodu, pak zpátky na mě. „Proč jsi mi to neřekl?“ řekla tiše a já ji teď poprvé viděl doopravdy rozzlobenou.

Odmítl jsem ustoupit a zadíval se jí do očí. „Protože kdyby si Martin nechal poradit, opičí pracka by si ho vůbec nevybrala.“

Luna na mě ještě vteřinu zírala, pak udělala dva rychlé kroky ke dveřím. „Luno!“ řekl jsem. „Počkej!“

„Tobě je možná ukradený,“ řekla Luna. „Mně ale ne.“ Otevřela dveře.

Vydal jsem se za ní, abych ji zadržel – a strnul jsem. Viděl jsem, jak stříbřitá mlha jejího prokletí vyplňuje dveře. Ještě krok a dotkla by se mě. „Luno, ty nechá-

peš, jak zlá ta věc je. Dokud ji má Martin u sebe, je nebezpečný pro všechny okolo sebe.“

Luna se po mně ohlédla. Modré oči měla chladné, a když promluvila, byl chladný i její hlas. „Jako já?“ Práskly dveře a byla pryč.

Pohnul jsem se, abych ji následoval, pak jsem se zastavil. Slyšel jsem dusot běžících nohou, pak bouchnutí dveří obchodu. Luna vyběhla do deště za Martinem. Prohlédl jsem budoucnosti a objevil přesný okamžik, kdy ho dohoní. Mohl bych je sledovat a najít.

A jen bych tím všechno zhoršil. Kdybych za Martinem vyrazil, myslel by si, že ho pronásleduju, a kdybych vyrazil za Lunou, skončilo by to ještě horší hádkou. Chtěl jsem běžet za nimi nebo něco udělat, mohl jsem tam ale jenom stát. Praštil jsem rukou tvrdě do dveří, zaklel jsem a pak tam stál a poslouchal, jak mi děšť buší do okna.

Byl jsem vzteklý a rozrušený a chtěl jsem utíkat za Lunou. Místo toho jsem šel nahoru, do malého obýváku ve svém bytě, pověsil si těžký boxovací pytel, který ukládám v koutě, a začal do něj bušit. Pytel se otrásal a já cítil, jak vibrace prochází trámy a prkny v podlaze. Zatímco jsem do něj mlátil, pátral jsem v budoucnostech, jestli se Luna vrátí. Nevrátí.

Po pětáctýřiceti minutách jsem věděl, že Luna už se ten večer neobjeví. Nechal jsem boxovací pytel být a šel si dát sprchu, abych ze sebe smyl pot. Umyl jsem si vlasy, utřel se a oblékl si čistou košili a džíny. Jakmile jsem byl hotový, zkontroloval jsem budoucnost. Nezměnila se.

Když jsem teď spálil nejhorší frustraci, zase jsem mohl jasně přemýšlet. Neochotně jsem si přiznal, že

říct Luně, aby se držela od Martina dál, bylo hloupé. Kdybych o tom zauvažoval, došlo by mi, že poručit jí, aby se nepřibližovala k jednomu ze svých mála přátel, byl špatný nápad. S Lunou se často nehádáme a už dlouho jsem ji neviděl podobně rozčilenou.

Slunce zapadlo a nebe venku za oknem ztmavlo z šedé v černou. Déšť zeslábl v neutuchající mženi, které ve vzduchu tvořilo lehkou mlhu viditelnou pouze ve žlutém svitu pouličních lamp. V domech a činžácích za kanálem svítila světla – spousta světel; v takovém počasí bylo venku jen málo lidí. Jak večer přejde v noc a přijde sucho, ulice se zase zaplní. Pochodoval jsem sem a tam svým malým pokojem a uvažoval jsem o opičí pracce.

Nevedu si záznamy, den, kdy jsem tu věc získal, si ale pamatuju velmi jasně. Jednoho zimního večera před třemi lety přišel do mého obchodu starý muž a zeptal se, jestli bych měl zájem o nasycený objekt. Nic za něj nechtěl; prostě mu chtěl najít dobrý domov. Vysvětlil, že může splnit jakýchkoliv pět přání svého majitele a že ho můžu použít, jak budu chtít.

Odmítl jsem. Řekl jsem tomu starci, že objekty plnící přání si obvykle žádají krutou daň a nikdy nic nedostanete zadarmo. Jestli za tu věc nic nechce, pak je docela jisté, že se jedná o něco, co ani mít nechci.

Stařec souhlasil, že si přání žádají vysokou daň. Zeptal se, jestli bych ten objekt tedy nechtěl prostě uschovat a předat nebo prodat ho dál.

Zase jsem odmítl. Pokud byla ta věc tak nebezpečná, nechtěl jsem nést odpovědnost za to, že ji předám někomu dalšímu. Stařec se usmál a odešel.

Následující den ležela opičí pracka na polici v mém

obchodě hned vedle ohnisek. Navlékl jsem si rukavice, sebral ji a umístil ji do bezpečné místnosti v patře. Uplynuly tři měsíce, šest, devět a já na ni zapomněl.

Pak jednoho dne vzala nějaká žena opičí pracku z police, z místa, které bylo předtím prázdné, na to bych mohl přísahat. Chtěla ji koupit. Řekl jsem ne a pevně za ní zavřel dveře. Když jsem šel ten večer opičí pracku zkontrolovat, byla pryč. Vyhledal jsem si jméno té ženy a zjistil, že má opičí pracku u sebe.

O týden později spáchala sebevraždu. Ještě tentýž večer byla opičí pracka zpátky na polici. Vrátil jsem ji do bezpečné místnosti a nechal ji tam.

O rok později vzal opičí pracku do ruky někdo další, a to úplně stejným způsobem. Tentokrát jsem tomu muži nebránil. Souhlasil, že mu ji dám pod jednou podmínkou: když mi slíbí, že ji nikdy nepoužije. Slíbil mi to a šťastně odešel.

Ten muž se do mého obchodu naposledy vrátil v sobotu večer těsně před zavírací dobou. Pamatuju si jeho roztěkaný pohled, nervózní pohyby, jeho tvrzení, že všechno je v pořádku. Pod tlakem přiznal, že opičí pracku použil. Podle něj využil už čtyři přání. Nastaly ale komplikace. Nezašel do detailů, zeptal se ale, jestli je možné donutit přání udělat přesně to, co chcete.

Už nikdy jsem ho neviděl. Přes noc zmizel a nikdo nikdy nezjistil kam. Když jsem ale v neděli večer uklízel obchod, zjistil jsem, že se opičí pracka vrátila.

A Luna teď byla sama s novým majitelem té věci. Už jen při té představě mě mrazilo na kůži. Napadlo mě, že bych jí mohl zavolat, ale co bych řekl? Aby se od něj držela dál? Jo, protože posledně to tak dobře zabralo...

Přemýšlel jsem, jestli Lunina kletba bude stačit na to, aby ji ochránila. Její prokletí umělo měnit štěstí a bylo tedy mocnou ochranou, i ono ale mělo své hranice a já nevěděl, jak bude reagovat na opičí pracku. Jediné, z čeho jsem mohl čerpat aspoň trochu útěchy, bylo, že podle předchozích dvou případů nezpůsobí opičí pracka nic hned. Luna se se mnou měla sejít zítra u Arachné kvůli výcviku. Nebyl jsem si jistý, jestli se objeví nebo ne, nemyslel jsem si však, že by se do té doby mohlo stát něco strašného. Možná se mezitím uklidní natolik, aby mě vyslechla. A možná to příště tak nepodělám.

Když jsem se tak rozhodl, cítil jsem se trochu líp. Šel jsem si připravit něco k jídlu, pak jsem se umyl a vrátil se do svého pokoje. Přitom jsem obrátil pozornost k nejbližší budoucnosti a uviděl, že se někdo pokusí dostat do mého obchodu. Bylo dlouho po zavírací době, většina mágů ale během provozní doby nerada nakupuje. Není běžné, aby se někdo objevil za tmy, není to ale ani úplně neslýchané. Stalo se to už tolikrát, že jsem u vstupních dveří dal nainstalovat zvonek.

Ozval se zrovna ve chvíli, kdy jsem si zavázal boty. Natáhl jsem si svetr, sešel dolů ze schodů, a když jsem vstoupil do obchodu, rozsvítil jsem. Potmě působí vždycky trochu strašidelně; řady a řady tichých polic, které jen sledují a čekají. Přes výkladní skříň jsem viděl něčí siluetu, napůl schovanou za dveřmi.

Otevřel jsem a dovnitř vklopýtala ta nejkrásnější žena, jakou jsem kdy spatřil. S vytřeštěnýma očima lapala po dechu. „Prosím – potřebuju pomoc! Něco se mě snaží zabít!“

Moje jasnozřivost začala ječet na poplach. Vrhł jsem jediný pohled na tvora, který to zavinil, chytil jsem ženu, strhl ji zpátky a odvěkl ji s sebou doprostřed obchodu. Vzápětí výkladní skřín obchodu vybuchla ve spršce skla, jak skrz ni něco prolétlo a tvrdě to přistálo přímo tam, kde jsme se ženou před vteřinou stáli. Tvor se ani nezastavil, zvedl se na nohy a skočil po nás.

Některé dny je lepší zůstat v posteli.

Odstrčil jsem ženu tvorovi z cesty a nechal se setrvačností odnést vzad, takže tvor přistál mezi námi. Působilo by to elegantněji, kdybych nevrátil do regálu s kořením a málem neupadl. Žena klopýtla, upadla, a než se stačila vzpamatovat, tvor byl na ní. Klesl na kolena a rukama se jí natáhl po krku.

Vypadal jako člověk, ale nebyl jím. Měl dvě paže, dvě nohy, hlavu a tělo, něco však na něm bylo špatně. Než mohl ženu popadnout za krk, přikročil jsem blíž a výkopem z otočky ho trefil do žeber.

Nejsem žádný přeborník v boji zblízka, v minulosti jsem toho ale dost natrénoval a podobný výkop proti nízkému cíli v sobě má hodně síly. Zásah tvora odmrštil stranou, takže se odkutálel a vrazil do polic. Regály se zakymácely a na tvora se z nich začaly s rachotem sypat křišťálové koule a sošky. Zvedl jsem ženu na nohy a postrčil ji ke dveřím do chodby. „Zmizte! Jděte!“

Tvor vstal. Když jsem si ho teď mohl dobře prohlédnout, viděl jsem, že má nevýraznou tvář muže něco přes třicet s hnědými vlasy, hnědýma očima a prázdným výrazem. Oči teď upíral na mě, a když jsem se zadíval do budoucnosti, uviděl jsem, že jeho manévry před-

stavují nepřerušované linie světla, které se mění a reagují na moje rozhodnutí, postrádají ale variaci i vlastní vůli. Byl to konstrukt. Žena a já jsme couvali ke dveřím a konstrukt nás následoval.

Pult ve tvaru písmene L stojí u stěny. Když žena otevřela dveře, já se přesunul do slepého konce a sáhl pro něco pod pultem. Nejsem natolik paranoidní, abych u sebe doma nosil zbraň, jsem ale natolik paranoidní, abych ji schoval tam, kde se k ní můžu rychle dostat. Aniž bych se musel podívat, věděl jsem, že konstrukt mě bude následovat, a když obešel pult, narovnal jsem se, sevřel zbraň oběma rukama, odjistil ji, zacíлил a ze vzdálenosti sotva půl metru jsem ho střelil rovnou do hrudi.

Mám poloautomatickou pistoli typu M1911. Už nějaký čas jsem z ní nestřílel a zapomněl jsem, jak ztraceně velký rámus nadělá. Rána se rozlehla obchodem, já sebou trhl a konstrukt taky. Základní pravidlo říká, že to, co si zaslouží kulku, si zaslouží i dvě, proto jsem znovu zacíлил a podruhé vystřelil.

Konstrukt sebou podruhé trhl, a pak byl u mě. Těsně předtím, než se ke mně dostal, jsem si stačil uvědomit dvě věci: zaprvé, kulky mu nijak neublížily, a zadruhé, byl jsem zahnaný do kouta a neměl jsem kam utéct. Hned nato mě konstrukt popadl rukama pod krkem.

Na poměry konstruktů byl slaboch. Bohužel i slabý konstrukt je na lidské poměry pořád šíleně silný. Prsty jako ze železa mi obemknul krk, drtil mi průdušnici a zastavil přítok krve do mozku, a já v panice upustil zbraň, chytil ho za ruce a marně se je snažil od sebe odtrhnout. Konstrukt na mě upíral prázdné, bezvýrazné

oči a metodicky mě rdousil. Zrak mi začínal šednout, když jsem si vzpomněl na výcvik. Sepnul jsem ruce pod bradou klouby k sobě a s prsty lehce zahnutými dolů, potom jsem prudce trhl pažemi do stran.

Pákový efekt stačil na to, abych sevření konstruktů zlomil. Ruce se mu rozlétly do stran, já vtáhl vzduch do plic, a než se konstrukt stačil vzpamatovat, nabral jsem ho s panickou silou kolenem do rozkroku a dlaněmi do hrudi. Zásah kolenem nepomohl, úder dlaněmi ho však přiměl klopýtnout vzad. Nohama zavadil o provaz, který uzavíral sekci s magickými objekty, přepadl přes něj a s hlasitým třesknutím praštil hlavou o zem. Ihned se zase začal zvedat.

Proklopýtal jsem dveřmi do chodby a lapal přitom po dechu. Žena tam stála a vytřeštěně na mě zírала. Pokynul jsem jí a zachroptěl: „Nahoru!“ Žena se otočila a vyrazila po schodech do patra. Já ji následoval, a zatímco jsem se škrábal za ní, slyšel jsem, jak konstrukt prošel dveřmi přímo za námi.

Konstrukty jsou umělé věci, fyzické tělo oživené magickou energií. Ty nejmocnější používají spoutaný živel, ale i ty nejslabší mohou být smrtící, a to kvůli své tvrdošijnosti. Necítí bolest, neunaví se, nedají se koupit, umluvit ani přesvědčit. Jakmile obdrží rozkaz, řídí se jím až do svého zničení a neškodné jsou až po úplné likvidaci. Bojoval jsem sotva minutu a už jsem byl udýchaný a končetiny jsem měl těžké a unavené. Konstrukt ani nezpomalil.

Žena vyběhla nahoru po schodech a já jí byl v patách. Konstrukt se natáhl skrz zábradlí a chňapl mi po kotníku, jenže minul. Několik vteřin navíc stačilo, abych se dostal na podestu. Žena tam stála a rozhlížela se ze

strany na stranu. Proběhl jsem kolem ní do obývacího.
„Držte dveře!“

Žena zaváhala. Byla malá, vypadala křehce a měla dlouhé tmavé vlasy. „Já nemůžu...“

Přibouchl jsem za ní dveře zrovna ve chvíli, kdy se konstrukt objevil na vrcholu schodiště. „Učte se!“

Chvilé oddychu mi dala šanci znovu uvést do chodu mozek. Zbraně té věci neublíží – existoval jediný způsob, jak ji fyzicky zničit, a to doslova ji roztrhat na kusy. A já kdysi dávno získal objekt přesně k tomu určený. Jenže kam jsem ho dal?

Moji ložnici oddělují od obývacího jenom spojovací dveře. Otevřel jsem zásuvku stolu a začal se v ní přehrabovat. Ozvala se rána, jak konstrukt praštil do dveří obývacího. Koutkem oka jsem viděl, jak žena uskočila, pak se zoufale vrhla proti dveřím a zase je zabouchla. Hrabal jsem se v zásuvce: nože, třísně, krabičky na šperky, kuličky, figurky, ryté kameny, pytlíčky prachu, nádoby, čiré plastové boxy se vším možným od sušených květin po ruské panenky. Špatná zásuvka. Trhnutím jsem otevřel další. Přísady na lámání čar, ne. Bránové kameny, ne. Zápisník, ne. Hůlky...

„Dere se dovnitř!“ zakřičela žena z obývacího tenkým hlasem plným paniky.

„Ještě chvíli ho zadržte,“ řekl jsem jí. Talismany, ne. Krystalové svícny – špatná zásuvka. Přesunul jsem se k další.

„Nemůžu!“

Tady. Pod štůskem ručně popsaných papírů se schovalo jako jehla tenké stiletto z lesklého stříbra. Sebral jsem ho a přesunul se zpátky do obývacího. Konstrukt přestal do dveří mlátit a jenom tlačil. Dveře se tak pod

tlakem otvíraly a žena klouzala zpátky, jak jí koberec ujížděl pod nohama. „Pusťte ho!“

Žena uskočila vzad skoro ve stejnou chvíli, kdy jsem promluvil, a dveře se rozlétly. Sledoval jsem budoucnosti, proto jsem přesně věděl, jak konstrukt projde dveřmi, že bude mít zvednuté ruce a bude jimi poslepu chňapat. Dveře se mi mihly před obličejem, a když se na mě konstrukt vrhl, krátce jsem zahlédl jeho bezcitné oči. Pak jsem se mu sklonil pod rukama a on naběhl přímo na stiletto, které mu zajelo do břicha.

Vypadalo to, jako by se mu zablýsklo v očích. Jeho tělo obalila mořsky zelená energie, která z něj vytryskla, prosákla podlahou a rozplynula se. Oči konstruktů zmrtvěly. Během okamžiku bylo po všem. Konstrukt klesl na podlahu jako loutka, které přestříhli drátky.

A rozhostilo se ticho.

Zůstal jsem bez hnutí stát a cítil, jak mi v hrudi tlouče srdce. Konstrukt ležel nehybně, a když jsem prohlédl budoucnosti, ověřil jsem si, že už nevstane. Zapátral jsem po dalších hrozbách.

„Je mrtvý?“ zeptala se žena nakonec.

Otevřel jsem okno, vystrčil ven hlavu a rozhlédl se po ulici. U vzdáleného rohu jsem zahlédl pohyb, nikdo se ale neblížil. Znovu jsem zkontroloval budoucnosti, abych zjistil, jestli dorazí policie. Boj byl hlasitý a došlo i ke střelbě, v žádné z budoucností se však policejní vozy neobjevily. Vzdal jsem tichý dík dešti a skutečnosti, že většina Londýňanů výstřely nepozná.

„Co to *bylo* za věc?“ Ženin hlas se třásl. „Jak...?“

Zvedl jsem ruku. „Počkejte tady. Ničeho se nedotýkejte.“

V obchodě dole vládl pořádný svinčík. Podlaha byla plná střepů a zboží a pach střelného prachu odnášel studený vítr. Zkontroloval jsem, jestli některá z kulek neprošla konstruktem a neskončila ve stěně (neskončila), pak jsem ze skladiště přinesl kus silonu a zakryl s ním rozbitou výlohu. Chlad to sice nezastavilo, aspoň ale dovnitř nebylo vidět. Když jsem skončil, zamknul jsem dveře a schoval zbraň. Adrenalin z bitvy vyprchal a já věděl, že jestli udělám to, co po mně moje tělo chtělo, a sednu si, sesypu se. Zkušenost mě naučila, že třasu po bitvě se nejlépe zbavím nějakou činností, a proto jsem se vrátil zpátky nahoru.

Žena seděla na gauči s koleny u sebe a sepnutýma rukama a lehce se chvěla. Nesnažila se promluvit, když jsem si klekl ke konstruktu a rychle ho prošacoval. Nic jsem neobjevil, přesně jak jsem očekával: mágové neposílají konstrukty zabíjet s doklady po kapsách. Z ran nevytekla ani neprosákla žádná krev. Konstrukty jsou většinou v podstatě velké baterie s jednoduchým programem a zdálo se, že tenhle patří k těm jednodušším, tvořila ho želatině podobná výplň obalená vnější slupkou. Na pohled připomínal ty, které jsem viděl vznikat v Richardově sídle: měl krátkou trvanlivost a postrádal inteligenci i výdrž na delší samostatné fungování. Stiletto byla jednorázovka určená k rozptýlení energetického vzorce konstruktu.

Vyhýbal jsem se pohledu na ženu. Nakonec jsem si ale sedl do křesla naproti ní a zadíval se jí do očí.

Bylo těžké popsat, co ji dělalo tak neuvěřitelně krásnou. Měla skoro černé vlasy, dlouhé a lehce vlnité, padaly jí dolů na záda a rámovaly kosočtvercový obličej se snědou pletí a tmavýma očima. Byla malá, měřila

jen něco přes metr padesát, měla ale tak dokonalé proporce, že byste si to neuvědomili, dokud byste nestáli přímo nad ní. Její tmavé šaty vypadaly tak jednoduše, že musely být strašně drahé, a na pravé ruce měla prsten. Nějak se ale zdálo, jako by ani na jejích šatech, ani na jejích rysech nezáleželo – byly ozdobami obrazu nebo fotky, byly nepodstatné. Úchvatnou ji dělalo něco jiného, něco, co se nedalo tak snadno pojmenovat: způsob, jakým se pohybovala, pohled v jejích očích, chování, hlas, povaha. Toužil jsem tam prostě sedět a civět na ni. Kdybych si dovolil ponořit se do jejích očí, na dveře by mi asi mohla začít bušit celá armáda konstruktů a já bych si toho ani nevšiml.

„Jak se jmenujete?“ řekl jsem. Plánoval jsem zeptat se „Kdo jste?“, na poslední chvíli jsem ale otázku změnil.

„Meredith.“ Lehce se předklonila. „Mockrát vám děkuju. Zachránil jste mi život.“ Její tmavé oči se leskly náznakem slz. „Bez vás bych neměla žádnou šanci.“

Cítil jsem, jak mi hoří tváře, a chtěl jsem se odvrátit. Méně zdvořilá, zato mnohem hlasitější část mne vznesla několik návrhů, jak by mi mohla svůj vděk projevít. „To je v pořádku. Odkud se ta věc vzala?“

Meredith se zachvěla. „Já nevím! Já jenom...“ Schovala si obličej v dlaních a rozplakala se.

Nějak jsem se ocítl na gauči vedle ní. Položil jsem jí paži okolo ramen a tiše se ji snažil uklidnit. Meredith se mi pověsila na rukáv a dál plakala. Postupně její slzy uschly a nakonec se omluvila a zmizela v koupelně. Byla pryč deset minut, a když se znovu objevila, zdálo se, že se má víc pod kontrolou. „Omlouvám se, nechtěla jsem se vám tady tak sesypat. Obvykle taková nejsem.“

„To je v pořádku; prožila jste šok. Já na tom byl po-prvé mnohem hůř.“ Opravdu? Nemohl jsem si vzpome-nout. „Už je vám líp?“

Meredith kývla. „Ano, děkuju. Musím vypadat strašně.“

„Opravdu nevypadáte.“

Meredith se vrátila ke gauči a zcela přirozeně si sedla vedle mě. „Omlouvám se za to všechno. Nechtěla jsem, aby se něco takového stalo. Pokoušela jsem se najít váš obchod a pak mě najednou začala ho-nit... ta věc.“

Pohlédl jsem na tělo konstruktů, které i nadále le-želo na podlaze. Meredith se zadívala stejným směrem. „Ještě nikdy jsem nic takového neviděla. Slyšela jsem příběhy, ale...“

„Je to zabiják,“ řekl jsem. „Naprogramovaný tak, aby šel po vás. Mě napadl až ve chvíli, kdy jsem se mu postavil do cesty.“

Meredith se zachvěla. „To je příšerné. Neobjeví se... už žádní další?“

Zavrtěl jsem hlavou a Meredith si oddychla. „Víte, kdo ho poslal?“ zeptal jsem se.

„Neznám jejich jména. Tak moc jsem se bála, že po mně půjdou. Když jsem ho uslyšela, chtěla jsem vás prostě najít a...“

„Proč mě?“

Meredith na mě překvapeně pohlédla. „Protože jste slavný. Všichni o vás vědí. Bojoval jste se všemi těmi temnými mágy v Britském muzeu. A vidíte budoucnost.“

„Ehm...“ To mě zaskočilo. Po té záležitosti se splé-tacem osudu jsem se stal mnohem známějším, bylo

to však poprvé, co jsem někoho slyšel použít pojem „slavný“. „A vás napadlo, že bych vám mohl pomoci?“

Meredith mě chytila za paži. „Prosím, neposílejte mě pryč! Nevím, jestli se nepokusí o něco dalšího. Víím, že žádám hodně, ale nemohla bych tady zůstat? Jenom dneska v noci?“ Prosebně na mě upřela dokořán otevřené tmavé oči.

Nevím jistě, jestli bych dokázal odmítnout, i kdybych chtěl.

A tak se stalo, že jsem o hodinu později ležel v posteli a Meredith na gauči v sousedním pokoji, asi tři metry daleko. Až na zvuky města zvenčí panovalo v domě naprosté ticho. Slyšel jsem křik a volání z restaurací o ulici dál a hukot provozu na hlavní křižovatce Camden Townu.

Uvědomil jsem si, že poslouchám, co dělá Meredith. Skoro jsem ji slyšel dýchat a přemýšlel jsem, jestli se pohnula. Možná jsem jí měl nabídnout svoji postel. Ne, to by nebylo chytré. Všechny moje magické objekty byly tady v místnosti. Přesto...

Ostře a frustrovaně jsem zavrtěl hlavou. Co to se mnou bylo? Dokonce jsem se neubráníl myšlence, jestli třeba za mnou nepřijde do pokoje...

Ne. Přestaň se chovat jako pitomec a přemýšlej. Kdo je ta žena? Očividně není normál. Je snad adeptka nebo dokonce mág? Na takovou věc bych se obvykle zeptal, z nějakého důvodu jsem to ale neudělal. Vlastně jsem nepoužil žádné ze svých předběžných opatření.

Stává se vzácně, aby u mě v bytě přespávala žena. Jednou za uherský rok. Mohl bych říct, že je to tím, že jsem věštec, a byla by to víceméně pravda – schop-

nost poznat všechna tajemství druhé osoby vztahu nijak neprospívá. Taky bych mohl říct, že je to tím, že jsem mizerný romantik, což s tím skutečně má hodně společného – nikdy jsem nebyl dobrý v rozhovorech se ženami a můj životní styl mi nenabídl mnoho šancí zlepšit se. Mohl bych říct i to, že na vině je fakt, že jsem býval vyvrhelem z obou magických frakcí, což rozhodně nepomohlo.

Kdybych ale měl být upřímný, největším problémem je, že mám vážný problém důvěřovat lidem. Od mého mládí to vždy, když jsem do někoho vložil důvěru a spolehl se na něj, dopadlo špatně. Někdy fakt hodně špatně. Magii jsem začal studovat jako učedník temného mága ve společnosti, kde všichni jsou predátoři a prozradit špatný útržek informací vám může přivodit zranění nebo dokonce smrt. Všechno se napřed ještě zhoršilo, než se to konečně zlepšilo, a ve chvíli, kdy jsem se dostal do relativního bezpečí, jsem už měl vypálené hluboko v sobě, že musím se všemi nakládat jako s potenciálními nepřáteli. Nelíbí se mi to – není to pro mě přirozené – stal se z toho ale zvyk, který mi přinejmenším jednou zachránil život. I když nemám důvod nevěřit nebo se opravdu *snažím* věřit, jedna moje část se má pořád na pozoru, pořád zůstává bdělá.

Takže jsem neusnul. Podřimoval jsem, ale ten obezřetný zvířecí instinkt pořád číhal, pořád poslouchal, jestli se z obýváku neozvou nějaké zvuky. Když tedy Meredith tlumeně zabzučel mobil, byl jsem okamžitě vzhůru. Slyšel jsem, jak přijímá hovor a něco mumlá, následně kroky pokojem a vrznutí dveří.

Shodil jsem nohy z postele a přesunul se ke spojovacím dveřím, moje bosá chodidla přítom na koberci ne-

vydávala žádné zvuky. Obývací byl prázdný, na gauči zbyla jenom pomačkaná deka. Dveře na podestu byly otevřené a já zdola slyšel Meredithin hlas.

Prošel jsem obývacím, proklouzl dveřmi a pod chodidly ucítil studenou prknu podesty. Přes zábradlí jsem viděl pohyb: Meredith byla dole na chodbě, hlavu měla skloněnou a mluvila do telefonu. „... moc na vybranou!“ Její hlas byl tichý, vyděšený a rozzlobený. „Tvrdil jste, že po mně nepůjdou!“

Osoba na druhém konci odpověděla, znělo to ale jen jako nerozluštitelné bzučení. Ať už řekla cokoli, Meredith to nepotěšilo. „Tohle mi netvrděte! Věděl jste, že se to stane?“

„...“

„Ne! Na tom jsme se nedohodli.“

„.....“

„Neopovažujte se.“

„.....“

„Co, mám být vaše volavka?“ Meredith se roztřeseně zasmála. „To tak.“

„...“

„Jasně, že jsem našťvaná! Kdybych sem nepřišla, bylo by po...“

„.....“

„Ach, takže teď je to *moje* vina?“ Meredith přecházela sem a tam chodbou a sotva se jí dařilo mluvit potichu. „Jděte někam!“

„...“

„K čertu s vámi! Proč s vámi vůbec mluvím?“

„.....“

„Jo, no, tady jsem ve větším bezpečí než s vámi.“

Hlas na druhém konci začal odpovídat, Meredith ho

ale ut'ala. „Budete muset zkusit něco lepšího.“ Zavěsila a vypnula mobil.

Tiše jsem se proplížil zpátky obývánkem, zavřel za sebou dveře a lehl si na postel. O minutu později jsem uslyšel na schodišti kroky, pak následoval zvuk tiše zavíraných dveří. Po chvíli zaskřípala pera v gauči, zašustila deka a ozval se tlumený povzdych.

Zůstal jsem vzhůru a poslouchal, nic dalšího se ale nestalo. Trvalo hodně dlouho, než jsem usnul.